

Bonaventurianum¹

(Részlet)

1.

Délelőtt van, kilenc óra lehet. Az aprócska szoba olyan hatást kelt, mint egy mini tengeralattjáró. Egyetlen, égre néző tetőablakon jön be némi kopottas, gyenge, felhőkön szűrt fény. Időnként percekre elered, majd abbamarad az eső.

Egy irodalmi elemzést, rövid dolgozatot írok éppen. Olvasok és jegyzetek az írásztalomnál, kínlódva, lelkesedés nélkül. A szobatársam még alszik. Amikor eláll az eső, hallom, ahogyan lélegzik.

Valaki bekopog, nyílik az ajtó, Dedi bedugja a fejét:

Demó, jössz fizetni?, kérdezi fojtott hangon.

Aha, mindjárt. Öt perc, válaszolom. Várj meg a nappaliban.

Ákos és Andris is jön, teszi hozzá, majd óvatosan becsukja az ajtót.

Megkönnyebbülten nézek fel a jegyzeteimből, amik szinte fehéren világítanak az olvasólámpám fénykörében. Csak nyomós okkal függeszthetem fel az egyetemi feladat megoldását: a kollégiumi szobáért a lakbért minden hónapban előbb-utóbb ki kell fizetni.

Sorban állunk a ferences rendház titkársági irodája előtt. A hideg, téli hónapokban, novembertől februárig 55 euró a lakbér a központi fűtéssel járó többletkiadások miatt, tavasztól őszig 50. Fizetéskor Mónika, aki titkárnő és egyházi folyóiratok szerkesztője egy személyben, beírja a nevünket a lakbérnyilvántartást tartalmazó keményfedelű füzetbe. Visszatérünk a kollégiumba, ki-ki a maga szobájába. Összesen nyolc tetőtéri szoba képezi a kollégiumot: hét kétágyas és egy négyágyas.

¹ A szerző a szöveg megírása idején a Nemzeti Kulturális Alap Gion Nándor alkotói támogatásában részesült.

A szobatársam, Barna, felébredt. Felkapcsolta a villanyt. Az asztali számítógépe előtt ül, kékesfehér fény dereng az arca körül. Viszszatérek a dolgozatomhoz. Aztán felnézek az esőcseppektől pettyes tetőablakra: a szürke felhőrétegen kívül semmi egyéb nem látható.

2.

Havazik: daraszerű, szemcsés, sűrű. Arra gondolok, hogy az otthoniak valószínűleg fáznak ilyen időben. A vaskályha régi, füst szivárog belőle a szobába, a samottszigetelés eltöredezett, legfeljebb tizenöt Celsius-fokra melegíti a két helyiséget. Elé kell kuporodni, vagy lehajtani a nehéz szárítófedelelet, óvatosan akár rá is lehet ülni. A reneszánszról olvasok éppen: Niccolò Machiavelli: *A fejedelem*, Kopernikusz heliocentrikus világmérete, a Medici család, Firenze.

Szilvási, ezen a héten ő és szobatársa a két hetes, ahogyan kell, feltörölte tisztítószeres vízzel a szobák közötti folyosót. Ameddig szárad a padló, ez nagyjából tizenöt–húsz perc, ha nem muszáj, nem járunk a szobák és a nappali között, mert megmaradnak a nyomok.

Nagytyé viszont türelmetlen volt: sportcipőjét a kezében tartva, zokniban végigsétált a folyosó végén elhelyezkedő szobájáig. Szilvási észrevette.

Öt percet nem tudsz várni, baszd meg, hogy felszáradjon?, kérdezte indulatosan a nappaliban, miután Nagytyé másodszor is megtette a szobája és a lépcső közötti utat a nedves laminált padlón. Ezúttal a konyhába tartott.

Levettem a cipőmet, mit ugrálsz?, válaszolta Nagytyé az érdeklenség hangján.

Egy hétig nézhetjük a lábnymaidat, idióta, morogta a tévés kanapéről Szilvási.

Nekem ne dumálj, seggfej! Odamenjek?, válaszolta Nagytyé.

Eredj a picsába, majom!, mondta Szilvási.

Nagytyé némileg talán jogosnak érezte Szilvási felháborodását, mert csak ennyit mondott, mielőtt eltűnt volna a konyhaajtó mögött:

Már úgyis mindegy, baszd meg!

Szilvási erre is morgott valamit, aztán idegesen, összeszorított ajakkal, sűrűn pislogva a tévé képernyőjére erőltette a tekintetét.

A szobában különös, halk hangot hallani odakintről: a szélben a darás hó milliónyi fagyott szemcséje súrolja egyszerre a tetőt és az ablakot. A központi fűtés hibátlanul működik, kotyog a víz a csövekben. Meleg van, még az ablakot is megnyitjuk. Nem fázunk. Az otthoniak talán igen.